

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/337/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211589
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3712211589.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členov JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa V., zastúpeného E. proti odporcovi W., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 27. septembra 2013, č.k. 10C/110/2012-58, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci aj § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom od 31.12.2012. Navrhovateľ sa svojimi návrhmi, pôvodne vedenými pod sp. zn. 10C 110/2012, 10C111/2012, 10C 112/2012, 10C 113/2012, 10C114/2012, 10C115/2012, 10C 116/2012, 10C117/2012, 10C119/2012, 10C120/2012, 10C121/2012, 10C 122/2012, 10C 123/2012, 10C124/2012, 10C 125/2012, 10C 126/2012, 10C 127/2012, 10C 128/2012, 10C129/2012, 10C 131/2012, 10C 133/2012, 10C 134/2012, 10C 135/2012, 10C 136/2012, 10C 137/2012, 10C138/2012, 10C139/2012, 10C 140/2012, 10C 141/2012, 10C142/2012, 10C 143/2012, 10C 144/2012, 10C145/2012, 10C 146/2012, 10C 147/2012, 10C148/2012, 10C149/2012, 10C150/2012, 10C 151/2012, 10C 153/2012, 10C 154/2012, 10C 155/2012, 10C 156/2012, 10C157/2012, 10C158/2012, 10C 159/2012, 10C 160/2012, 10C 161/2012, 10C 162/2012, 10C163/2012, 10C 164/2012, 10C 165/2012, 10C166/2012, 10C 168/2012, 10C 169/2012, 10C 170/2012, 10C171/2012, 10C 172/2012, 10C 173/2012, 10C 174/2012, 10C 175/2012, 10C 176/2012, 10C 177/2012, 10C 178/2012, 10 C179/2012, 10C 180/2012, 10C 181/2012, 10C 182/2012, 10C183/2012, 10C 184/2012, 10C 185/2012, 10C 186/2012, 10 C187/2012, 10C 188/2012, 10C 189/2012, 10 C190/2012, 10C 191/2012, 6C 123/2012, 6C 138/2012, 6C 153/2012, 6C 183/2012, 3C 107/2012, 3C 111/2012, 3C 114/2012, 3C 125/2012, 3C 130/2012, 3C 133/2012, 3C 146/2012, 3C 149/2012, 3C 153/2012, 3C 156/2012, 3C 162/2012, 3C 163/2012, 3C 168/2012, 3C 169/2012, 3C 177/2012, 3C 179/2012, 3C 181/2012, 8C 118/2012, 8C 145/2012, 8C 157/2012, 8C 177/2012, 8C 186/2012 spojenými na spoločné konanie uzneseniami okresného súdu, domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Majetková škoda a nemajetková ujma mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Po zhodnotení všetkých skutočností a dôkazov súd dospel jednoznačne k záveru, že návrh navrhovateľa

nie je dôvodný. Súd na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v návrhu, zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Považská Bystrica. Nesprávneho úradného postupu sa mal uvedený okresný súd dopustiť tým, že o poverení súdneho exekútora rozhodol po 15-dňovej lehote, zamietol žiadosť o udelenie poverenia, rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 15-dňovej lehote a nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote. Vzhľadom na uvedené súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1) nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora a o žiadosti o udelenie poverenia, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Na predmetné exekučné konania sa vzťahuje zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. Vo veciach postupu súdu rozhodnutím o poverení exekútora po 15-dňovej lehote: Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného od 01.06.2011: Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul, ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011: Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Z citovaných ustanovení zákona jednoznačne vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučného titulu. Pred 01.06.2011 bolo znenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku nasledovné: Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených. Súd zdôrazňuje, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom od 01.06.2011, teda za stavu, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, sa lehota 15 dní od doručenia žiadosti v žiadnom prípade nevzťahuje na situáciu, keď súd rozhoduje o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na základe exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Takýmito exekučnými titulmi sú v zmysle § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení zákona č. 102/2011 Z. z. účinného od 01.06.2011 aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené. Navrhovateľ navrhoval vykonať predmetnú exekúciu práve na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. Pre úplnosť súd dodáva, že ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, aj v znení účinnom do 31.05.2011: „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené“ je potrebné vykladať tak, že medzi tieto exekučné tituly patria aj rozhodnutia rozhodcovských súdov a nielen rozhodnutia v sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. o prejednávaní a rozhodovaní pracovných sporov rozhodcovskými komisiami tak, ako to uvádza navrhovateľ. Aj z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z. vyplýva, že rozhodcovský rozsudok je nepochybne exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, pričom správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Predmetné zákonné ustanovenie bolo v zmysle dôvodovej správy novelizované len za účelom odstránenia občasných pochybností, vyskytujúcich sa ohľadne tejto skutočnosti v aplikačnej praxi. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. Súd poukazuje na skutočnosť, že dĺžka času pre rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia bola nepochybne ovplyvnená tým, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a exekučný súd musí vzhľadom na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offio skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Uvedený prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu možno z týchto dôvodov vykonať. Spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich sa odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva, vrátane

judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec. Vo veciach postupu súdu rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, a to po 15-dňovej lehote: Súd uvádza, že podľa citovaného ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa tam uvedená lehota 15 dní od doručenia žiadosti vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z textu ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nezákonným uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd po preskúmaní veci konštatoval, že ani v tomto smere návrh nie je dôvodný. Navrhovateľ argumentoval, že exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, bez legálnych predpokladov založil svoju právomoc, realizoval úplný judiciálny proces, postavil sa do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, a teda prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov, čím porušil zásadu právneho štátu - zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Taktiež namietal, že v dôsledku uvedeného uznesenia bol vo veci založený stav *res iudicata*, kedy navrhovateľ už nemá možnosť iniciovať občianske súdne konanie a žiadať ochranu práva pred všeobecným súdom. Súd aj v týchto namietaných prípadoch opätovne poukazuje na skutočnosť, že oneskorenie rozhodnutia súdu o žiadosti o udelenie poverenia bolo nepochybne spôsobené tým, že navrhovateľ žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a exekučný súd musí vzhľadom na ustanovenie § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku a zákone o spotrebiteľských úveroch vždy *ex offio* skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Z exekučných spisov súd zistil, že exekučný súd pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie dôsledne preskúmal súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhy na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Konal tak preto, lebo mu to ukladá ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súladom exekučného titulu so zákonom pritom treba rozumieť nielen formálne náležitosti exekučného titulu, ale aj to, či na jeho základe možno exekúciu vykonať, teda, či nie je tu taká právna úprava, ktorá by bránila vykonaniu exekúcie na základe tohto exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon o rozhodcovskom konaní v § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva. Zákonodarca v § 45 zákona o rozhodcovskom konaní jednoznačne stanovil možnosť pre exekučný súd zastaviť exekúciu napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak má nedostatky uvedené v § 46 písm. a), b), alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo odporuje dobrým mravom. Uvedený prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať. Ako už súd uviedol, spotrebiteľské právo je jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na uskutočnenie exekúcie v predmetných exekučných veciach neprekročil svoju právomoc, ako to v návrhu uvádza navrhovateľ a na vec nemožno aplikovať § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého pri prekročení právomoci orgánom verejnej moci nie je potrebné, aby bolo rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Navrhovateľ v niektorých veciach nepodal odvolanie proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, uznesenia nadobudli právoplatnosť. V tých, v ktorých podal odvolanie, boli prvostupňové uznesenia potvrdené. Predmetné uznesenia exekučného súdu neboli do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť a preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné v zmysle ustanovení § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia si navrhovateľ v konečnom dôsledku zaviniť sám, a to tým, že do predmetnej úverovej zmluvy v rozpore so spotrebiteľským právom vložil rozhodcovskú doložku, majúcu charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, hoci ako dodávateľ, poskytujúci úvery vo veľkom rozsahu už niekoľko rokov, musí poznať spotrebiteľské právne normy s tým, že nešlo o neočakávané

rozhodnutie, keďže exekučné súdy z týchto dôvodov nepovažovali rozhodcovské rozsudky za spôsobilé exekučné tituly, zamietali žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Rozhodcovské konania i podľa zistenia Európskej komisie nie sú v súlade s viacerými zásadami obsiahnutými v odporúčaní komisie 98/257/ES zo dňa 30.03.1998 o zásadách platných pre orgány príslušné pre mimosúdne urovnávanie spotrebiteľských sporov. Navrhovateľ potom musí znášať následky takéhoto vlastného výberu. Nič nebránilo navrhovateľovi obrátiť sa so svojím nárokom nie na rozhodcovský súd, ale na všeobecný súd, ktorý by o pohľadávke navrhovateľa rozhodol podľa právnych noriem na ochranu spotrebiteľa a získal by tým vykonateľný exekučný titul, na základe ktorého by exekučný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Vo veciach postupu súdu nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote: Podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný exekučný súd návrh na zmenu exekútora a exekučný súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Súd poukazuje na to, že oneskorenie v rozhodnutí o návrhu na zmenu exekútora bolo nepochybne spôsobené do značnej miery aj tým, že navrhovateľ v návrhoch na zmenu exekútora neuviedol spisovú značku exekučného spisu, ktorého sa návrhy na zmenu exekútora týkali (Er), hoci o nej musel mať vedomosť, keďže súd predtým vydal poverenie na vykonanie exekúcie a navrhovateľ si ju mohol zabezpečiť dopytom od exekútora, prípadne exekučného súdu. Práve neoznačenie spisovej značky súdneho konania spôsobilo v exekučnej kancelárii časové oneskorenie pri identifikácii exekučných spisov, ku ktorým mali byť návrhy na zmenu exekútora priradené. Z rozhodovacej činnosti je súdu známe, že navrhovateľ podal veľké množstvo návrhov na vykonanie exekúcie proti dlžníkom, v jeden deň veľké množstvo návrhov na zmenu exekútora a musel si byť vedomý, že najrýchlejším spôsobom priradenia každého jedného návrhu na zmenu exekútora k príslušnému exekučnému konaniu je uvedenie spisovej značky súdneho konania. Súd nemohol prehliadnuť fakt, že navrhovateľ ani v návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy opätovne neuviedol spisovú značku súdneho konania exekučného súdu, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, hoci v návrhoch na náhradu škody bol schopný uviesť evidenčné číslo súdom vydaného poverenia na vykonanie exekúcie, s tým, že na každom poverení je vyznačená spisová značka súdneho konania. Preto je nepravdivé jeho tvrdenie v návrhu, že uvedená spisová značka súdneho konania mu nie je známa. V kontexte uvedeného potom vyznieva nepresvedčivo tvrdenie navrhovateľa, ktorý v návrhu prezentoval svoj postup pri vymáhaní pohľadávky ako súladný s pravidlami riadneho hospodárenia. Vzhľadom na to, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhoch dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd považuje za potrebné uviesť, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 27/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 38/04), podľa ktorej Dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“, obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V zmysle uvedených právnych záverov Ústavného súdu Slovenskej republiky ani rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora po uplynutí zákonnej lehoty neznamena automaticky zbytočné prietahy v súdnom konaní porušujúce Ústavu Slovenskej republiky alebo Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ navrhovateľ v návrhu na začatie konania uvádzal, že nemôže označiť spisovú značku súdnych exekučných konaní, pretože mu ich súd neoznámil, nie je to pravdivé tvrdenie, pretože spisová značka predmetných exekučných konaní bola uvedená na uzneseniach exekučného súdu, ktorým boli zamietnuté žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ktoré boli navrhovateľovi riadne doručené. Súd vlastným šetrením zistil, že ide o spisy Okresného súdu Považská Bystrica pod zhorauvedenými spisovými značkami. Vychádzal z toho, že navrhovateľ uviedol v návrhu na náhradu škody meno, dátum narodenia dlžníka, číslo zmluvy o úvere a číslo poverenia exekučného súdu, ktoré zodpovedajú údajom z exekučných spisov Okresného súdu Považská Bystrica K materiálnej škode: Za skutočnú škodu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa považuje ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného

v podobe trvalého zmenšenia jeho majetku, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje ušlý majetkový prospech, prípadne nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať pri pravidelnom behu vecí, nebyť škodovej udalosti. Navrhovateľ vyčíslil škodu na ním tvrdené paušálne určené vecné náklady spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ide o náklady, ktoré mal navrhovateľ vynaložiť výlučne v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému v sume 70 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému v sume 40 Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde v sume 15 Eur. Navrhovateľ nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neuniesol tak bremeno tvrdenia. Súd má z vlastnej rozhodovacej činnosti vedomosť, že uvádzané náklady v celkovej výške 125 Eur, prípadne vo výške 175 Eur (po pripočítaní 50 Eur za komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom) uplatnil navrhovateľ aj v iných návrhoch o náhradu škody proti odporcovi v skutkovo obdobných veciach podaných na tamjší súd, a teda ich určil ako paušálne náklady. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na to, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa dlhodobo a vo veľkom rozsahu zaoberá spotrebiteľskými úvermi, ktoré spravuje a vymáha a na túto činnosť nepochybne potrebuje informačný systém, takýto systém musel navrhovateľ využívať nielen počas obdobia od podania žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na zmenu exekútora do rozhodnutia exekučného súdu o tomto návrhu, ale aj pred týmto obdobím a po ňom a to nielen na správu a vymáhanie pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých pohľadávok, ktoré neboli exekučne vymáhané. Z uvedeného dôvodu náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca a náklady na udržiavanie a správu informačného systému musel navrhovateľ vynaložiť aj vtedy, ak by exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol v zákonnej lehote. V tomto smere navrhovateľ nekonkretizoval, o aké pracovné výkony, v súvislosti s ktorými malo dôjsť k vzniku škody, ide, aké náklady na udržiavanie a správu informačného systému mu mali vzniknúť v období tvrdeného omeškania súdu, keď malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu súdu, aké urgencie (či už elektronické, listové alebo telefonické) boli zo strany navrhovateľa, resp. jeho zamestnancov exekučnému súdu zaslané, keďže z dôkazu, navrhnutého zo strany navrhovateľa, t. j. exekučného spisu, vykonanie žiadnych urgencií nevyplýva. Súd potom musel konštatovať, že navrhovateľ neuniesol nielen dôkazné bremeno, ale ani bremeno tvrdenia ohľadom prípadného vzniku škody. Z predmetného exekučného spisu nijako nevyplýva, že by v období od podania žiadostí o udelenie poverenia alebo návrhov na zmenu exekútora až do rozhodnutia súdu o nich sa navrhovateľ telefonicky informoval o stave exekučného konania a taktiež v ňom nie je listinný dôkaz o tom, žeby navrhovateľ poštou urgoval exekučný súd za účelom rozhodnutia. Súd zároveň zdôrazňuje, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode na strane oprávneného nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona na základe udeleného poverenia oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania za účelom vymoženia pohľadávky oprávneného. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ nepreukázal samotný vznik škody, dokazovanie, resp. vyhodnotenie tvrdení o výške škody, ktorá mu mala vzniknúť, by boli nehospodárne. Aj napriek uvedenému sa navrhovateľ nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku a výšky škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčíslieť ani preukázať a neobstojí ani argumentácia navrhovateľa o ochrane osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií. Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísl'ovaniu škody. Súd tiež skúmal existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V danej veci nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď súd mal za to, že žiadna škoda nevznikla, a pokiaľ by aj navrhovateľ zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému, nepreukázal by ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie, t. j. že by mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bolo rozhodnutie vydané v zákonnej lehote. K nemajetkovej ujme: Navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zákon č. 514/2003 Z. z. obsahuje § 17 ods. 2, podľa ktorého v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Súd bol toho názoru, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv navrhovateľa v takej miere, že by bolo na mieste

priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. V nadväznosti na dôvody navrhovateľa pre priznanie nemajetkovej ujmy súd uvádza, že navrhovateľ nepreukázal, že by v dôsledku doby rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia povinný subjekt zanikol. Aj ak by povinný zomrel, Občiansky zákonník upravuje postup, ako si môže navrhovateľ ďalej uplatniť svoju pohľadávku v dedičskom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom neplnenia dlhu povinným je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní, ako aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov navrhovateľa sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Navrhovateľ nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia ovplyvnilo ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Pokiaľ navrhovateľ pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky o zbytočných prietahoch a poskytnutí finančného zadosťučinenia, súd poukazuje na to, že navrhovateľ nepreukázal, že by sa pokúšal oneskorenie pri rozhodovaní exekučného súdu riešiť sťažnosťou predsedovi exekučného súdu, ktorý mohol zjednať nápravu a predísť tak prípadnej ujme na strane navrhovateľa, pričom uvedená procesná aktivita navrhovateľa, ako jedná z možných účinných právnych prostriedkov ochrany práv, je podmienená práve Ústavným súdom Slovenskej republiky pri rozhodovaní o zbytočných prietahoch a priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy. Pokiaľ navrhovateľ požadoval, aby súd konštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd tiež uvádza, že predmetné uznesenia exekučného súdu neboli do dňa vyhlásenia tohto rozsudku zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť a preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné v zmysle ustanovení § 5 a § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Vzhľadom na skutočnosť, že súd nemal preukázané splnenie všetkých podmienok nevyhnutných pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd nerozhodoval o základe veci medzitimným rozsudkom tak, ako to navrhoval navrhovateľ a rovnako nepriznal navrhovateľovi majetkovú škodu, ani nemajetkovú ujmu a jeho návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol. Ak nie je daná zodpovednosť, súd nemôže rozhodovať o náhrade škody či nemajetkovej ujmy. Námietku premlčania, vznesenú odporcom, súd vyhodnotil ako nedôvodnú. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov,

keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní, neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len námietky vo vzťahu k majetkovej škode a nemajetkovej ujme. Uvedené odvolacie tvrdenie však nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam, ani právnemu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

Skutkové zistenia a právne posúdenia jednotlivých vecí spojených do spoločného konania, vykonané okresným súdom, sú správne, podrobne a starostlivo v odôvodnení uvedené a vysvetlené, odvolací súd

sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje podľa rozhodnutia odkazuje.

§ 219 ods. 2 O.s.p. a na dôvody

K odvolacím námietkam (k majetkovej škode a k nemajetkovej ujme) odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa vznikom skutočnej škody, prípadne ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, je potrebné najskôr zistiť, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti odporcu za škodu podľa § 9 ods. 1, ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., a to existencia nesprávneho úradného postupu. V danej veci však prvostupňový, ani odvolací súd existenciu toho predpokladu z vyššieuvedených objektívne udržateľných dôvodov nezistil. Okresný súd v napadnutom rozsudku podrobne odôvodnil nenaplnenie uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytykajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov, a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi, resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu k návrhu dňa 28.06.2013. Pojednávanie, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na 27.09.2013. Na pojednávanie boli navrhovateľ riadne a včas predvolaný (02.09.2013). Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas tri mesiace oboznámiť sa s písomným vyjadrením odporcu k jeho návrhu, a možnosť vyjadriť sa k nemu, či už písomne alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5-dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal väčší časový priestor tri mesiace na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučného spisu, ktorý bol súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu.

Občiansky súdny poriadok, upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní Ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O.s.p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania, a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

Zo spisu odvolací súd zistil, že okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no ten sa bez ospravedlnenia nedostavil. Svoju neprítomnosť ospravedlnil len odporca. V spise sa nenachádza žiadna žiadosť navrhovateľa o odročenie (zrušenie) pojednávania

nariadeného na 27.09.2013, ani s tým spojený návrh na prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti.

O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 11.07.2013 (zrušenie pojednávania určeného na deň 12.07.2013) rozhodol okresný súd uznesením zo dňa 27.09.2013, č.k. 10C/110/2012 -75 tak, že ho zamietol.

Riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) nežiadal o odročenie pojednávania a neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávania zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy navrhovateľa a následne sa ak nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z. z. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením zo dňa 23.10.2012, sp. zn. 19/NcC/535/2012 právoplatne rozhodol, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí. Ústavná sťažnosť navrhovateľa voči predmetnému uzneseniu nadriadeného súdu bola odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 05.11.2013, č.k. II. ÚS 589/2013-10). Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyvúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenia, sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Obdobne platí vo vzťahu k ostatným spojeným veciam.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané písomne prípisom, ktorý riadne prevzal dňa 29.01.2013.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednaný prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo, ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že ústavný súd doposiaľ nerozhodol o ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorého výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, že žiadal o odročenie (zrušenie) pojednávania, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania atď.

Z vyššieuvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.